

[Finansministeren.]

er pligtig at sikre sig, at de Varer, der købes for de givne Laan, anvendes til de paagældende Landes økonomiske Genopbygning. En saadan Liste har vi afgivet til Banken under de førte Forhandlinger. Det drejer sig om saadanne Ting som Maskineri til Industri og Landbrug, Automobildæk, haardt Træ, Jern, Staal, Tekstilaastoffer og andre Materialer til Genopbygningsindustrien. Det er imidlertid en Forudsætning, at denne Vareliste eventuelt kan ændres efter Overenskomst med Banken, saafremt Forholdene i Danmark maatte gøre dette ønskeligt.

Laanevilkåarene, der er meget udførlige, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa, da de jo fremgaar af det omdelte Forslag og i øvrigt er godkendt ogsaa af dette høje Tings Finansudvalg. Naar de er saa udførlige og indgaaende, som de er, hænger det sammen med, at det drejer sig om en international Bank, hvoraf i øvrigt ogsaa Danmark selv er Medlem, og man har lagt Vægt paa at finde en Standardkontrakt, som kunde anvendes over for alle Lande uanset disses Forhold. Der er derfor Bestemmelse om, at saafremt det paagældende Land maatte ønske at optage Laan eller Kreditter i Udlandet, skal man, bortset fra visse Undtagelser, give Den internationale Bank Underretning derom og i det Omfang, hvori det er praktisk muligt, give Banken Lejlighed til at fremsætte sine Synspunkter. Det er imidlertid det paagældende Land selv, der, uden at Bankens Samtykke er nødvendigt, tager Bestemmelse om Kredittens Optagelse.

Da Laaneforhandlingerne var afsluttet, udbad Banken sig et Brev fra Finansministeren, hvori jeg skulde resumere det vigtigste af, hvad der fra dansk Side var sagt under Laaneforhandlingerne om Danmarks økonomiske Politik. Brevet gaar i Korthed ud paa, at Laanets Provenu skal anvendes til Genopbygningsformaal, til at sikre en Genopbygningspolitik, som Danmark har besluttet sig til at føre, og herunder siges der enkelte Ting om denne Politik gaaende ud paa, at man vil opretholde de Restriktioner for Import, Forbrug, Kapitalanvendelse o. s. v., som er nødvendige i Genopbygningstiden for at sikre, at Landets økonomiske Ressourcer i fornødent Omfang anvendes til selve Genopbygningen, men det er naturligvis Danmarks Regering og Rigsdag, der i det enkelte Tilfælde maa skønne over, hvor længe det er nødvendigt at opretholde saadanne Restriktioner, hvilket i øvrigt klart fremgaar

af Statutterne for Bankens Søsterinstitut Den internationale Valutafond. Det hedder i denne Fonds Statutter, at Medlemmerne forpligter sig til med visse Forbehold ikke at indføre Restriktioner for Betalinger i den internationale Handel og at afvikle saadanne Restriktioner, naar — det understreger jeg — Landet skønner, at de ikke længere er nødvendige for at opretholde Betalingsbalancen. Det er altsaa det paagældende Lands eget Skøn, der her er afgørende.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Forslaget til det høje Tings velviljige Behandling.

Steinke: Nærværende Forslag til Rigsdagsbeslutning har jo, som den højtærede Finansminister omtalte, været forhandlet mellem Ministeren og Landstingets Finansudvalg. Det blev under denne Forhandling gjort gældende, at denne Kontrakt dels var særdeles udpenslet, dels indeholdt forskellige Bestemmelser, som man maaske ikke vilde have fundet, hvis det kun havde drejet sig om en Aftale mellem Danmark og Banken. Herom er der jo imidlertid ikke Tale, og vi maa derfor formentlig være tilfreds med den almindelige Standardkontraktformular og saa gaa ud fra, at Praxis efter Omstændighederne vil forme sig mindre strengt, end Teorien paa Forhaand kunde angive.

I Indledningen til Forslaget staar der, at „Kongeriget Danmark har udarbejdet et Program for den almindelige Genopbygning af Landets Produktionsmidler og Ressourcer“. Jeg vil ikke irritere eller drille den højtærede Finansminister paa dette sene Tidspunkt af Samlingen med at udbede mig et Eksemplar af dette Program.

Med Hensyn til Bestemmelserne i Artikel IV, § 2, Punkterne (4) og (5), gaar jeg ud fra, at disse ikke skal tages alt for bogstaveligt eller højtideligt, hvad vi ogsaa var inde paa i Finansudvalget.

Endelig blev det under de sidst førte Forhandlinger fra forskellig Side paapeget, at der var flere Fejl eller Unøjagtigheder i den danske Oversættelse. Disse er, saa vidt jeg kan se, rettet, bortset fra en enkelt, der blev fremdraget i Finansudvalget af det ærede Medlem Fru Ingeborg Hansen. Det drejer sig om den danske Oversættelse af Artikel VI, § 1, der formentlig er misvisende. Indholdet af Bestemmelsen er, at det staar os frit for at indfri Obligationerne helt eller delvis før den Dato, der er fastsat i Kontrakten, mod at betale en Overkurs, saaledes som den højtærede